

Заплакала бабата отъ жаль.

— Нали ти казвахъ, старче. Не расте бостанъ на всѣко мѣсто.

— Мълчи, бабо. Повече зная азъ отъ тебе. Малка е, ама трѣбва да е много сладка. Хайде да я носимъ на пазаръ.

Сложилъ дѣдото любеничката въ колата и тръгна. Като приближили пазаря, рекълъ:

— Бабо, води ти колата, а пкъ азъ ще избързамъ, да събера купувачи.

Оставилъ той бабата да води воловетъ, отишълъ срѣдъ пазаря и се развикалъ:

— Бързайте хора, чудни дини продавамъ!

Насъбрали се много хора. Гледатъ, около стареца нищо нѣма.

— Де ти сж динитъ, старче?

— Идатъ, идатъ, вие само повече пари пригответе.

Развързали хората кесии, паритъ си броятъ. Пристигнала и бабата съ колата.

— Дай да видимъ динитъ, — рекли хората.

Отвилъ дѣдото колата. Вжтре само една любеничка. Разсърдили се хората.

— Защо ни излъга, старче? Де ти сж динитъ?

— Е, хора, не се сърдете. Това се роди, това продавамъ. Ама пкъ е много сладка. Ха наддавайте!

— Ще ти дадемъ ние едно наддаване.

Хванали тѣ стареца, сложили го на земята и започнали съ тоягитъ си: тупа, лупа!

— Леле, божи хора! — завикала бабата. — Пополека ми бийте дѣдото. Ще му скжсате ризата. Па е само едничка.

Натупали хората стареца и се разотишли. А старецътъ още лежи на земята. Побутнала го бабата, не мърда.

— Ей, старче, — рекла му тя, — ако си живъ, ставай, ако не, кажи да повикамъ дѣдо попъ.

— Живъ съмъ, — отговорилъ дѣдото, — ами мисля кому да се оплача. На царя ли, или на сждията. Хайде на сждията. Царътъ е много далече.